

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Narratio comica de amicitia Damonis ac Pythiae

Omichius, Franciscus

Noribergae, 1617

Actus IV. Scena 5

[urn:nbn:de:bsz:31-138648](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-138648)

fore. Is enim labore tam facili potius defungi, quam fodere aut arare gestit.

MISOPHIL. Utinam meo arbitrato rem gerere, & omnes qui sibi eruditi ac sapientes videntur, calumniis de gradu dejicere, atq; ita ad corvos liceat amandare cum pamone! Nihil enim rebus humanis consultius, quam nasutos istos, qui inanibus suis disputationibus & intempestivis consiliis & principes, & pacem turbant publicam, quacunq; ratione tollere.

Actus IV. Scena 5.

LICTOR, SERVUS LICTORIS, DAMON,
EUNUCHUS, THRASO
SATELLES.

Proh summe Jupiter, quam arida mihi lingua est. quam siccae fauces! eo quod longo jam intervallo nihil ex usitato artificio lucri percipere, neq; vinum gustare mihi licuit. Et aqua ingratus potus, vires meas enervat, & minus ventriculo salubris est. Molestum verò illud otium, loculos meos planè exenteravit. Non enim offertur jam occasio vel tantillam promerendi mercedem. Quod nisi canibus

nibus jugulandis, aut pecorum cadaveribus excoiandis nummorum aliquid corralissem: fame, fortassis etiam laqueo mihi fuisset pereundum: tanta jam est licentia: tanta sceleratissimorum hominum impunitas, quos equidem in malam rem abire oportebat.

Et quid tu tristis adstas, Servule: Idemne doles, quod ego? Sed quietus sis, ac fortunam presentem æquo animo feras, Grata superveniet, quam non speraveris, hora. Nam spes certa est fore, ut petita præda jamjam in castres nostros incidat. I, affer, quibus opus est, arma. Nam Philoroyranni, regii consiliarii minister, Heri sui, vel potius Regis nostri jussu mihi mandavit, ut hospitem illum, qui nuper Senatoribus regni aggregatus est, constringerem atq; in custodiam darem. Quid meritis sit, equidem nescio. Fortasse invidiâ ac odio impulsus collegæ ejus, perdere ipsum student. Quicquid sit, meum non est percontari. Ego quod sum jussus, exsequar, & hominem vinculis constrictum, in dyersorium, hercè minimè jucundum, abducam.

SERVUS. Plagas, quæ ad capiendas ejusmodi feras requiruntur, assidue circumfero: modo prosperè succedat venatio. Sed eccum, de quo loquebaris modo. Adoriamur hominem.

Heustu, Domine, captivum te abducere jussi sumus, itaq; mandatis ultro pare & quæ ducemus, sequere. Sin minus: vis tibi afferetur.

DAMON. Quin manum abstines, mastigia. Egone peccavi quicquam, quam obrem ita à vobis acciperet. Homines nequam & flagitiosos tibi comprehendere fas esto: non ingenuos ac honestatis amantes.

LICTOR. Ex nostro iam nutu oportet vivas. Nam vi atque invitum ingratis, nisi voluntate ibis, rapiam te domum. Quid peccaris, tute videris. Gratiâ Regis te excidisse, constat. Is enim te in carcerem compingi jussit. Sed en occurrentem nobis regium cubicularium, ex quo de causâ horum vinculorû sciscitari poteris.

DAMON. Ah mi Vir, tibi ne quicquam constat de fonte & causâ præsentis ærumnæ meæ? Certè, nullius ego culpæ aut
sceleris

sceleris mihi conscius sum: ac liquidò jurare possum, nihil à me tentatum, susceptumve, quo Regis vita, aut regni salus periclitaretur: aut cujusquam boni existimatio læderetur.

EUNUCHUS. Quòd hæc contumeliâ, injuriaq; afficeris Optime Damon: virulentis obtrektorum vocibus acceptum est referendum. Necti solus eam experiri sortem. Ipse Dion iisdem artibus petitus, & calumniis apud Regem deformatus fuit, ut agrè fugâ sibi consuleret. Tot enim mendaciis occupatus est Regis animus & aures, ut vix purgandi tui locum sis habiturus. Ego quidem, ut quàm longissimè à nobis hoc tempore abesses, optarem.

LICTOR. Minimè gentium. Nam si Rex alios vinculis mancipat, alios extremo supplicio afficit: hoc in rem meam est. Tu quidem quid me fiat, esuriâ mæ, an satur sim, parùm curare vidèris.

DAMON. Ne quæso me desituias, Vir Spectatissime: sed causam meam apud Regem agas, deprecando ac suppliciter orando, ne odio aut malevolentia quæ-

G s   dam

dam in me sit asperior, ne in innocentem
faviat. Deos enim testor, me in dandis cō-
siliis eam, quam debui, fidem præstitisse,
& publica spectasse comoda, oblitum pri-
vatorum compendiorum. Ne igitur indi-
ctâ causâ Rex me condemnet: ne in ca-
pitis discrimen adducat. Misere sciat eum
uxoris meæ, & parvulorum liberorum,
qui in remotis admodum locis degunt in-
opes, & horum ignari casuum. Impedita
est etiam & ære alieno gravata res famili-
aris mea. Pessimè itaq; ageretur & mecū,
& cū necessariis meis, si jam repenti capitis
discrimen aliquod subirem. Quam ob-
rem te, Virorū Optime, majorem in mo-
dum rogo, ne causam meam ad Regem
deferre, & quantum animis atq; arte va-
les, me defendendum suscipere graveris.
Quod si in præsens ope tua liberatus fue-
ro: toto deinceps vitæ tempore me tibi
habebis obstrictissimum.

EUNUCH. Doleo hoc dolore tuo, mi
Damon. Atq; utinam tam proclive mihi
esset te ex periculo liberare, quam cupidus
sum juvâdi tui! Tu Licetor interea bonum
virum, quandoquidem Rex ita jussit, do-
mi

mi tuæ custodias licebit. Ego curriculo in
palatium curram, omnesq; machinas Re-
gi admovebo, ut animum ejus expugna-
re, & Damonem reconciliare queam.

LICTOR. Ades dum Damon, & hanc se-
dem tibi valde commodam occupa. Hic
enim secessum habes & otia. Hic remotus
& strepitu locus est, ut sine impedimento
studiis artium liberalium, quibus assuetus
es, vacare possis. Acute sanè vidit Rex, te
amare loca tranquilla, & à clamore ac tu-
multu libera. Itaque rationibus tuis optimè
consultuit, quando tam idoneam habita-
tionem in carcere tibi assignavit. Jam com-
modè & per otium cogitare potes de apris
& lectissimis verbis quibus ad Regem, aut
proceres alios sis usus. Itaque huic scâno
inside, & placido animo sortem hanc per-
fer. Neque enim indignari debes Regi, qui
commodorum tuorum fuit tam studiosus.

DAMON. Tu quidem antiquum, Scurra,
obtines, & cantilenam pro rostri sorte fin-
gis. Ego verò, tametsi in hoc carceris
squalore mihi sit contabescendum, ho-
nestam tamen mortem oppetam. At ii,
qui me in has angustias cõpulerunt, juxta
tecum vitis omnibus sunt inquinatissimi.

LICTOR.

LICTOR. Etiam convitiaris? Atquæ
nisi fallor, mitior tum eris, cùm te se mel
atque iterum tormentis subjecero.

DAMON. Dii melius dunt, quàm ut me
eruciando animum tuum expleas.

LICTOR. Nil moror argutas tuas nugas,
Sed si placet, cum muribus interim & gli
ribus in hoc ergastulo decerta. Ego per
otium laqueos parabo, si fortè adhuc ho
diè longam ex te literam facere oport
teat.

THRASO. Si cui persuaderi non possit,
variâ ac mutabilem esse fortunam: is
Damonem videat. Nónne enim nuper
in summâ erat dignitate, & graciâ apud
Regem? Nónne idem jam etiam ad car
ceris squalorem ac tenebras est detrus
sus? Quæ ejus tam gravis culpa interve
nerit, non habeo dicere. Nisi fortè sta
tuendum est, ut vetus verbum habet: mu
tabiles esse principum voluntates: & gra
tiam aulicam diu collectam, uno mo
mento effundi posse. O Prudentem si
mul ac felicem hominem, qui ista probè
secum meditatus fuerit!

LICTOR. Quid jam de artificio no
stro

pro sentis, Servule? num vile, parumq;
lucrosum tibi etiamnum videtur? Vides,
me opimam modò nactum esse prædam.
Brevi tempus veniet, ut tu etiam ad ma-
jores divitias ac dignitates eveharis. Tan-
tùm in eo sis assidu⁹, ut exactè discas hanc
artem, quam ego exerceo. Sic enim dubi-
tandum non est, quin facilè ac honestè te
alere possis.

SERVUS. Fidem testor, mi præceptor,
me nihil prætermittere, ut fiam perfectus
artifex. Et cui lubet, is faciat periculum.
Experietur enim, me non barbam solam
tondere, sed etiam caput ipsum, quasi
brassicæ caulem egregiè demetere posse.
Ac qui meâ operâ usus fuerit: is neq; ton-
foris novaculâ ad radendam barbam, ne-
que lixivio aut sinegmate ad purgandum
caput amplius indigebit.

THRASO. Ucte Dii cum tonsura & li-
xivio tuo perdant! Nam lixivium tuum
oculis ac faciei tam molestû, noxiûmq;
est, ut non solùm visu, sed etiam risu ali-
quem prohibeat: ac in æternam noctem
lumina per te claudantur.

Actus